

Thơ

TẬP I

Ngọc Trân

MỤC LỤC

1. 30 Tháng 4	P.4
2. 40 Năm Ngày Quốc Hận	6
3. Anh Bên Đây	8
4. Anh Nhớ Mãi Người Ở Người Có Biết	9
5. Anh Sẽ Đưa Em Về Quê Cũ	10
6. Anh Sợ Lắm	12
7. Anh Vẫn Biết	13
8. Anh Vẫn Nhớ	14
9. Anh Vẫn Yêu Em Như Thuở Nào	15
10. Áo Mộng	16
11. Ba Mười Tết Đón Xuân Buồn	17
12. Bài Thơ Không Gửi	18
13. Bài Thơ Xuân Ngày Xưa	19
14. Bạn Cũ Gặp Nhau	20
15. Cho Nỗi Nhớ Đông Đầy Trong Nỗi Nhớ	21
16. Chuyện Cũ	22
17. Chuyện Năm Cũ Lại Về Trong Ký Ức	24
18. Chuyện Xưa	25
19. Con Vẫn Bé Vẫn Trong Vòng Tay Mẹ	27
20. Cũng Như Màu Lá Thu Phai	28
21. Đã Bao Lâu Rồi	29
22. Đã Hết	30
23. Đa Tạ.	31
24. Đại Khờ	32
25. Đất Nước Tôi	33
26. Gửi Người	34
27. Gửi Những Người Cộng Sản	35
28. Hè Oi ! Nhớ Lắm !	37
29. Hè Về Chợt Nhớ Phượng Hồng	38
30. Tình Đã Lỡ Nhưng Tô Hồng Chưa Dứt	39

31. Khóc Bạn	P.40
32. Khóc Tháng Tư Đen	41
33. Không Trách Đâu	42
34. Không Tựa	43
35. Khung Cửa Trưng Vương	44
36. Kiếp Phù Sinh	45
37. Kỷ Niệm	46
38. Lá Cờ Tổ Quốc	47
39. Lại Tháng Tư Vê	48
40. Làm Sao Nhỉ Cho Voi Đi Nối Nhó?	49
41. Lính Mới Ra Trường	50
42. Lời Ru Của Mẹ	52
43. Lính Biệt Động Cũng Đa Sầu Đa Cảm	53
44. Lời Tử Sĩ	55
45. Mai Tôi Chết Cờ Vàng Xin Đừng Phủ	56
46. Mai Tôi Chết Hãy Mang Tôi Hỏa Táng	57
47. Mẹ Việt Nam Ôi	58
48. Nhớ An Lộc (Bài 1)	59
49. Nhớ An Lộc (Bài 2)	61
50. Nhớ An Lộc (Bài 3)	63
51. Nhớ Chiến Y	64
52. Nhớ Hoài Tháng Tư Xưa	65
53. Nhớ Bạn	67
54. Những Giáng Sinh Trong Tủ	69
55. Xuân Trong Tủ	70
56. Giáng Sinh Trong Nối Nhó	71
57. Đón Giao Thừa	72
58. Mừng Giáng Sinh	73
59. Nhớ Đà Lạt	74

30 Tháng 4

Ba mươi tháng Tư đất trời thê thảm
 Nỗi buồn này vẫn còn mãi trong ta
 Giờ ngòi đây nhớ lại chuyện ngày qua
 Ta cứ ngỡ như là cơn ác mộng

Tuổi thanh niên trong lòng ta dậy sóng
 Cùng anh em chống lại kẻ thù chung
 Bảo vệ giang sơn chiến đấu một lòng
 Ngăn sóng đỏ đang tràn từ phương Bắc

Vung thép súng cùng nhau xây dựng nước
 Theo tiền nhân nối chí giữ quê hương
 Chuyện vào sinh ra tử vẫn xem thường
 Mang chiến thắng dẹp tan bao nhiêu giặc

Trận Damber trận Snoul Krek
 Rồi mùa hè đỏ lửa đất Bình Long
 Kia Kontum với chiến thắng kiêu hùng
 Đến Quảng Trị cờ vàng bay phất phới

Bạn bè ta có những tên rất vội
 Bỏ sách đèn theo tiếng gọi quê hương
 Hải Lục Không quân đi khắp bốn phương
 Chỉ mơ ước có một điều duy nhất

Mơ một ngày quê hương ta thống nhất
 Đất nước thân yêu sạch bóng cộng nô
 Nhưng tháng Tư đen nào có ai ngờ
 Bao chiến sỹ cúi đầu tàn mơ ước

Bây giờ đây trước bàn thờ tổ quốc
Lòng then lòng không giữ vững quê hương
Tuổi thanh xuân phút chốc tóc pha sương
Tháng Tư đến lại thấy lòng uất hận

Thương quê hương đắm chìm trong số phận
Trước bàn cờ quốc tế đã phân chia
Tháng Tư đen từ đó phải chia lìa
Chồng xa vợ nơi rừng sâu từ tội

Cha mẹ anh em đi kinh tế mới
Vì tự do nên đành phải vượt biên
Giữa đại dương với thuyền nhỏ mong manh
Nhiều thân xác vùi sâu trong đáy nước

Ôi tự do giá sao mà quá đắt
Chỉ "thuyền nhân" thế giới bồng làng hoàng
Vội cứu người bao nhiêu nước cứu mang
Ta cũng thế đành cùng chung số phận

Nơi xít người mang nổi luôn chát ngát
Tháng Tư về vẫn trọn một niềm đau
Để bây giờ và mãi mãi về sau
Ta vẫn nhớ vẫn thương về đất mẹ!

Ngọc Trân

40 Năm Ngày Quốc Hận

40 năm rồi sao vẫn nhớ,
 Chuyện buồn ngày cuối tháng tư xưa!
 Đau đớn cùng đoàn quân kiêu dũng!
 Thần thờ lương súng hận thiên thu!

Tháng tư ngày cuối dành ôm hận!
 Dòng minh trở mặt trời tay chân!
 Bao nhiêu chiến thắng thành mây khói!
 Kẻ thù bất chiến tự nhiên thành.

40 năm từ ngày giặc chiếm,
 Dân nghèo xơ xác càng nghèo thêm!
 Quê mẹ vẫn trền miên đời khổ!
 Tự do hai chữ vẫn xa xăm!

Quê mẹ bây giờ quá xa xôi!
 Đọc tin trên báo dạ hồi hồi!
 Trường Hoàng sa đó còn đâu nữa!
 Bản Giốc năm xưa đã mất rồi!

Tiếc từng tấc đất của cha ông.
 Chúng dâng Tàu cộng để lập công,
 Tây Nguyên chúng bán tim Bàu xít.
 Ô nhiễm môi sinh ngập ruộng đồng!

40 năm rồi đất nước tôi,
Gái quê đem gả bán cho người!
Đài Loan Hàn quốc cùng Tàu cộng.
Trời ơi! Sao nhục quá đi thôi!

Trời ơi! Sao nhục quá đi thôi!
40 năm sao vẫn thụt lùi!
Việt Nam hạng chót trên thế giới,
Đứng nhất là trò tham nhũng thôi!

Nhục nhất là đi sang xê người!
Chỉ biết giờ trò ăn cắp thôi,
Đến nổi người ta viết tiếng Việt,
Đừng nên ăn cắp khắp mọi nơi.

40 năm qua như giấc mộng!
Ngày buồn sao vẫn mãi quanh ta!
Nửa đời lưu lạc chường vô vọng
Ngày về càng lúc càng mãi xa!

Ngọc Trân

Anh Bên Này

Anh bên này mùa đông về lạnh lẽo,
Nhìn tuyết rơi chợt nhớ nắng Sài Gòn.
Nhớ về em ôm mãi nỗi cô đơn,
Lòng băng giá còn hơn mùa đông đến!

Ngày anh đi không một lời già biệt,
Tàu ra khơi là đã mất nhau rồi.
Nhìn đại dương sóng vỗ lòng chơi vơi,
Ra quê mẹ là xa nhau từ đó!

Anh bên này bao ngày dài nhưng nhớ!
Muốn tìm em nào anh biết tìm đâu.
Ngày tháng qua em ở tận phương nào?
Nơi đất lạ bốn mùa qua lặng lẽ.

Anh bên này đời lạnh lùng buồn tẻ,
Nhớ về em nỗi nhớ càng in sâu.
Làm sao quên giấc mộng thưở ban đầu,
Ngày hai đứa trao nhau lời hẹn ước.

Đời chinh nhân đã không như mong ước,
Kiếp bại binh đành sống kiếp sống thừa.
Anh bên này nhớ mãi thưở xa xưa,
Nơi xứ lạ bốn mùa đều băng giá.

Ngọc Trân

Anh Nhớ Mãi Người Ở Người Có Biết

*Đôi chúng ta cách nửa vòng trái đất!
Biết làm sao cho nỗi nhớ đến gần?
Ngắm chiều buồn anh chợt thấy băng khuâng,
Những kỷ niệm lại về trong kỷ ức.*

*Nhớ con đường một thời ta chung bước,
Hàng me xanh che bóng mát đôi đầu,
Hoặc cùng nhau lặng ngắm giọt mưa ngâu,
Nghe anh kể chuyện Ngưu lang Chức nữ.*

*Em không muốn chuyện đôi ta dang dở,
Như chuyện buồn của Chức nữ Ngưu lang!
Mỗi một năm chỉ gặp được một lần!
Chắc lúc đó em buồn em sẽ chết.*

*Chiến tranh đến nên đôi ta ly biệt!
Anh lên đường chiến đấu giữ quê hương,
Ra mái trường và xa cả người thương,
Bao năm tháng không một lần gặp gỡ!*

*Ngày anh về quê hương tàn binh lửa,
Thân từ dày nên đành phải xa quê!
Đêm tình đêm vẫn nhớ mãi lời thề,
Thương em lắm vì chưa lần gặp gỡ.*

*Ta xa nhau hơn Ngưu lang Chức nữ,
Bao thu rồi vẫn mãi chẳng có nhau,
Nơi xít người lặng ngắm giọt mưa ngâu,
Anh lại nhớ chuyện đôi ta ngày trước.*

*Hai chúng mình đã không tròn mơ ước,
Thì em ơi xin nhớ chuyện ban đầu,
Dù bây giờ cho mãi đến ngàn sau,
Anh nhớ mãi người ở người có biết?*

Ngọc Trân

Anh Sẽ Đưa Em Về Quê Cũ

*Anh sẽ đưa em về quê cũ,
Thăm lại vườn xưa lúc nắng lên,
Nghe tiếng chim non ca riu rít,
Và gió mơn man rất dịu hiền.*

*Anh sẽ đưa em thăm trường xưa,
Cổng trường như vẫn đợi mong chờ,
Hàng cây phượng nở như chào đón,
Người bạn năm nào thước ấu thơ.*

*Anh sẽ đưa em thăm tiền đồn,
Nơi hành quân cũ chôn biên cương,
Thăm lại từng chiến hào xưa cũ,
Và kể em nghe chuyện chiến trường.*

*Sẽ kể em nghe chuyện chiến trường,
Những người lính trẻ giữ quê hương,
Cho quê mẹ vẫn xanh màu lúa,
Và các em thơ vui sân trường.*

*Lính trẻ ngày xưa mộng bình thường,
Mong sao quê mẹ bớt đau thương,
Mơ một ngày mai tàn chinh chiến,
Cùng với dàn em sẽ đến trường.*

Anh sẽ đưa em thăm mộ phần,
Ban bè nằm đó lúc dương xuân,
Hoặc nơi góc núi trong rừng vắng,
Đã mấy mươi năm chẳng mộ phần!

Anh sẽ đưa em thăm khắp nơi,
Quê hương ngày trước đẹp tuyệt vời,
Bây giờ đã mất còn đâu nữa!
Chỉ thấy đau thương hận ngút trời.

Chỉ thấy đau thương hận ngút trời!
Từ ngày bọn giặc dò lên ngôi,
Chúng dâng liền đảo cho Tàu cộng,
Cướp đất dân oan hận thấu trời!

Anh mơ rồi sẽ có một ngày,
Cờ vàng ngày trước lại tung bay,
Anh sẽ đưa em về quê cũ,
Cho thỏa lòng mong nhớ từng ngày.

Ngọc Trân

Anh Sợ Lắm

Anh sợ lắm chia ly nhưng vẫn phải,
Giã từ em trong nỗi nhớ khôn nguôi!
Vì ngày mai ta lại cách xa rồi!
Đời lính trận anh nào đâu dám hẹn,

Đến với nhau trong nỗi niềm tha thiết,
Một lần thôi nhưng nhớ mãi về sau.
Lời yêu thương chưa nói được câu nào!
Nhưng như đã trao nhau trong ánh mắt,

Để bây giờ nơi núi rừng xa cách,
Nhớ về em anh lại nhẩn mây chiều,
Chờ giùm anh với tất cả thương yêu,
Cùng nỗi nhớ về người em hậu tuyến.

Những đêm đen nhìn hỏa châu thấp sáng,
Mong sao em được giấc ngủ ngoan hiền,
Và ước mơ cho đất mẹ bình yên,
Đời lính trận sẽ không còn sương gió.

Anh sẽ về với người em gái nhỏ,
Dệt tình yêu xây mộng ước tương lai,
Chuyện chiến tranh như một giấc mộng dài.
Không còn nữa nhưng chia ly ngăn cách.

Ngọc Trân

Anh Vẫn Biết

Anh vẫn biết đêm về em một bóng,
 Vẫn lạnh lùng ôm ấp nỗi cô đơn.
 Vẫn nhiều khi thao thức suốt đêm trường,
 Và thương nhớ một người xa xa mãi!

Nhưng em ơi phận làm trai phải vậy,
 Dem thân mình để trả nợ núi sông.
 Giữ quê hương anh luôn vững một lòng,
 Và mơ ước một ngày tàn chinh chiến.

Có ngờ đâu cuộc đời đời dâu biển!
 Anh ly hương ôm hận nhớ quê nhà.
 Thời gian qua mỗi lúc mỗi cách xa,
 Cho thương nhớ chìm dần vào dĩ vãng.

Có những lúc đêm đen anh thức trắng,
 Kỷ niệm xưa luôn nung nấu trong tim,
 Nhớ về em anh luôn mãi đi tìm
 Sân trường cũ cùng mùa hoa phượng nở.

Tạ lỗi em cùng môi tình dang dở!
 Tạ lỗi quê hương lời hứa không tròn!
 Nên từng ngày lòng vẫn mãi vấn vương,
 Người yêu dấu cùng quê hương bỏ lại.

Ngọc Trân

Anh Vãn Nhớ

Anh vãn thích chiều ngồi nghe biển hát,
Sóng rì rào những âm điệu say mê,
Ở nơi đây nỗi nhớ vãn hiện về!
Trong ký ức những ngày xưa còn đó.

Ngày anh đi biển gào lên nỗi nhớ!
Sóng bạc đầu vỗ từng đợt đau thương!
Gió đưa thuyền xa khuất bóng quê hương!
Đã xa mãi với lời thề năm cũ.

Bấy giờ đây nhìn hàng cây ứ rũ!
Thu chưa về mà lòng đã vào thu!
Nơi xú người lặng ngắm những chiều mưa,
Những giọt nhớ giọt thương tình đã mất!

Anh vãn ngắm cơn mưa chiều hiu hắt!
Lòng hỏi lòng người cũ giờ nơi đâu?
Có còn bên con sóng biển bạc đầu?
Hay lặng ngắm lá vàng rơi lặng lẽ?

Anh nơi này đời cô đơn quanh quẽ!
Vãn trong lòng bóng dáng của quê hương,
Vãn trong tim hình bóng của người thương,
Đã xa lắm cuối trời nào ai biết!

Ngọc Trân

Anh Vẫn Yêu Em Như Thuở Nào!

*Anh vẫn yêu em như thuở nào,
Cho dù ta đã chẳng còn nhau.
Vẫn mãi trong anh bao kỷ niệm,
Nụ hôn đầu ta đã vội trao.*

*Một thoáng đời qua như giấc mộng.
Bao đêm chuyện cũ vẫn hiện về,
Chập chờn trong giấc chiêm bao ngắn,
Vẫn thấy cùng nhau ước hẹn thề!*

*Một nửa đời người nửa vòng quay
Bên anh nỗi nhớ vẫn đọng đầy
Nửa vòng trái đất em nào biết?
Anh vẫn tìm em trong cơn say.*

*Để rồi Thu lại về đây,
Anh đem nỗi nhớ đọng đầy trong thơ,
Lá vàng từng cánh hững hờ,
Cho anh nhật lá làm thơ nhớ người.*

Ngọc Trân 19....

Áo Mộng

Có nhiều đêm trong lạnh lùng trống vắng,
Anh nhớ hoài nhớ mãi bóng hình em,
Những chiều xưa ôi tha thiết êm đềm,
Cùng diu bước bên nhau nghe biển hát.

Bây giờ đây nơi ngàn trùng xa cách,
Thấy em buồn liến vắng bước lang thang,
Nhìn biển xanh xa mãi tận ngút ngàn,
Cõi chuyện cũ theo từng con sóng vỗ.

Ngày anh đi biển gào trong nỗi nhớ!
Ra dần xa hình bóng của quê hương,
Hàng thùy dương che khuất bóng người thương,
Hình ảnh đó trong anh còn nguyên vẹn.

Đêm từng đêm vẫn nhớ lời ước hẹn,
Một ngày về nối lại bước chinh nhân,
Sẽ cùng nhau dạo khúc nhạc ái ân,
Nghe liến hát bài tình ca thưở trước.

Nhưng em ơi! Đời không như mộng ước!
Đường về quê xa mãi vẫn còn xa,
Dù trong anh lòng vẫn mãi thiết tha,
Mong nối lại nhịp cầu xưa dang dở.

Hơn nửa đời anh mang thân biệt xứ,
Nhìn lại mình giờ tóc đã thay màu.
Nợ tang hồng đã gầy gánh từ lâu,
Mong chi nữa chi còn là áo mộng.

Ngọc Trân

Ba Mươi Tết Đón Xuân Buồn

Ba mươi Tết ngồi chờ sang năm mới,
Nhìn ngoài sân hoa tuyết vẫn nhẹ rơi!
Lòng chơi vơi nhớ quê mẹ xa vơi,
Bao Xuân đến ta không về đón Tết!

Nơi xứ người Xuân về trong giá rét,
Vẫn lạnh lùng vì chẳng có mùa Xuân,
Giao thừa về lòng sao thấy luồn tênh,
Nhớ Xuân cũ hương trầm bay nghi ngút.

Ba mươi Tết nghe lòng mình thổn thức,
Tháng năm dài chồng chất những nhớ thương
Mỗi Xuân về lòng chợt thấy vẫn vương
Bao Xuân cũ hiện về trong ký ức.

Thời gian trôi đã hao mòn thân xác,
Tóc bạc màu chuyện cũ vẫn còn nguyên.
Nợ sông hồ ngày tháng đã lãng quên,
Xuân lại đến cuối đời vui chi nữa.

Ngọc Trân

Bài thơ không gửi

Tình cờ tìm được trang thơ cũ
 Đọc lại vẫn thơ nhớ một thời.
 Trong ta chợt thấy băng khuâng quá
 Khi thấy bài thơ tặng một người.

Chưa ấy sao ta thật dại khờ?
 Yêu người ta chỉ biết làm thơ
 Bài thơ vụng dại đầy thương nhớ
 Ngại ngừng nên vẫn mãi không đưa.

Rồi cất bài thơ vào trang sách
 Thời gian hờ hững vẫn qua mau.
 Lên đường ta đáp lời sông núi
 Hành trang vẫn giữ chuyện ban đầu.

Nhiều bận về thăm thành phố nhỏ
 Nghe chình xa lạ bước chinh nhân
 Vẫn thấy người vui cùng sách vở
 Tóc thề áo trắng vẫn trinh nguyên.

Ta vui nghiệp lính đời phiêu bạt
 Bạn cùng gió núi với mưa rừng.
 Đêm nằm ứng chiến mơ thành phố
 Nhớ về trường cũ với người thương!

Rồi bỗng một hôm nơi tuyến đầu
 Nhận tin của bạn mới vừa trao.
 Pháo hoa ngập lối mừng em đã
 Cất bước vu quy đẹp mộng đầu!!!

Bài thơ ngày trước anh không gửi
 Giờ vẫn còn đây theo tháng năm.
 Người ở phương nào người có biết?
 Trong thơ ta vẫn mãi còn em...

Ngọc Trân

Bài Thơ Xuân Ngày Xưa

Tết đến ai ơi tết đến rồi,
Tưng bừng hoa nở khắp muôn nơi,
Vui tết dân em khoe áo mới,
Đón Xuân ngoài ngõ rộn tiếng cười.

Xuân đến cho em thăm má hồng,
Hết rồi đêm giá lạnh mùa đông,
Cho chàng thi sĩ nguồn cảm hứng,
Thả bút đề thơ dệt mộng lòng.

Xuân đến thăm anh lính tiền đồn,
Tay ghì thép súng giữ quê hương,
Hỏa châu soi sáng đêm trừ tịch,
Đón Xuân với ước mộng bình thường.

Ly rượu mừng Xuân vang khắp nơi,
Bài hát vui Xuân thật tuyệt vời,
Từ chốn làng quê lên thành thị,
Vui Xuân pháo nổ khắp mọi nơi.

Nghi ngút trầm hương tỏa khắp nhà,
Mâm hoa ngũ quả cúng ông bà,
Bánh chưng dưa dầu ba ngày tết,
Tục lệ ngày xuân chẳng xóa nhà.

Xuân đến Xuân đi vẫn mãi Xuân
Bốn mùa tạo hóa đã định phần
Đón Xuân vui tết xin cầu chúc
Quanh năm vẫn mãi mãi là Xuân.

Ngọc Trân

Bạn cũ gặp nhau

*Bao năm giờ mới gặp nhau,
Chân chim đuôi mắt mái đầu pha sương.
Nở người chuyện cũ vẫn vương,
Nhớ thầy nhớ bạn nhớ trường thân yêu.*

*Những ngày hoa mộng xuân xao,
Bài thơ cùng mối tình đầu trao ai,
Nhớ thời chinh chiến miệt mài,
Đứa còn đứa mất nào ai đâu ngờ.*

*Nhớ ve sầu khóc tiễn đưa,
Nhớ hoa phượng thắm hè xưa năm nào,
Thời gian một thoáng qua mau,
Bạn mình giờ đã dãi dầu nắng mưa.*

*Nhìn nhau thoáng chút ngẩn ngơ,
Nét xưa tuổi ngọc bây giờ còn đâu,
Cùng nhau chia sẻ nỗi sầu,
Tha hương xứ lạ đã bao lâu rồi.*

*Nhớ về quê mẹ ngậm ngùi,
Trường xưa bạn cũ một thời đã qua,
Mong ngày trở lại quê nhà,
Thăm trường cùng hát bài ca năm nào.*

Ngọc Trân

Cho Nỗi Nhớ Đong Dầy Trong Nỗi Nhớ

Em cô đơn hát hiu trong thương nhớ
Anh bên này lòng cũng mãi băng khuông.
Kỷ niệm xa sao chợt thấy thật gần,
Ngày hai đứa sân trường cùng chung bước.

Tuổi học trò chưa kịp xây mộng ước,
Chưa một lần mình nói tiếng yêu nhau,
Vì gương ngững nên lỡ mối duyên đầu!
Nên tiếc nuối còn hoài trong nuối tiếc!

Ngày anh đi là ngày ta ly biệt,
Yêu thương kia vẫn gọi mãi theo em,
Nơi xa xôi ôm trọn một nỗi niềm,
Lòng thầm như sẽ có ngày tao ngộ.

Lời yêu em anh ngại ngùng thốt đó,
Sẽ ôm em và anh sẽ ngỏ lời,
Nhưng em ơi chỉ là giấc mơ thôi,
Sao kéo được thời gian trôi trở lại?

Nơi xít người bóng em xa xa mãi,
Chuyện chúng mình thôi nhé cũng đành thôi,
Nhìn hoàng hôn nhuộm tím cuối chân trời.
Cho nỗi nhớ đong dầy trong nỗi nhớ.

Ngọc Trân

Chuyện cũ

Năm mười sáu tuổi em lấy chồng,
Anh vừa mười tám vẫn lông bông,
Ngày em hoa pháo vương đầy ngõ,
Anh viết bài thơ tiễn má hồng!

Anh viết bài thơ tiễn má hồng!
Từ nay thôi nhé hết chờ mong,
Đường xưa hai đứa cùng chung bước,
Giờ chỉ mình anh với lạnh lùng.

Giờ chỉ mình anh với lạnh lùng!
Bài thơ ngày trước viết chưa xong,
Anh đem nhốt hết vào nhung nhớ,
Cùng khối tình riêng tận đáy lòng.

Em mười tám tuổi em tay hồng,
Anh theo tiếng gọi giữ non sông,
Bút nghiên xếp lại vì quê mẹ
Vẫn nhớ trường xưa nhớ má hồng.

Những lần về phép thăm thành phố,
Tìm lại chốn xưa tuổi học trò,
Nhưng nào đâu thấy người năm cũ,
Phố vắng giờ sao thấy hững hờ.

Rồi tháng ngày qua đời lưu lạc,
Nửa đời xé lạ gặp lại nhau,
Đời em .. Tình đã không tròn mộng,
Đời anh .. Hận nước vẫn tuôn trào.

Gặp nhau mình đã bạc mái đầu,
Kể nhau chuyện cũ tiếc cho nhau,
Ngày xưa yêu lắm mà không nói,
Để lỡ duyên nhau lỡ nhịp cầu.

Bài thơ ngày trước viết chưa xong.
Chuyện cũ còn vương vấn bên lòng.
Bây giờ thôi nhé còn chi nữa
Dang dở tình ta một chuyện lòng.

Ngọc Trân

Chuyện Năm Cũ Lại Về Trong Ký Ức

Đã lâu rồi không về thăm xóm cũ,
 Đường hành quân cách trở mấy sơn khê.
 Phiên gác đêm nghe tiếng súng vọng về,
 Anh vẫn biết lòng em đang sầu nhớ.

Anh vẫn nhớ về người em gái nhỏ,
 Ngày biệt ly nước mắt đã hoen mờ,
 Tiên anh đi nào biết đến bao giờ,
 Chuyện chinh chiến mấy người đi trở lại.

Anh giờ đây lạnh lùng ngoài biên ải,
 Nhớ trường xưa với tất cả yêu thương.
 Từng đêm về trong giấc mộng bình thường,
 Thấy hai đứa cùng vui sân trường cũ.

Tuổi học trò ôi nhớ sao là nhớ,
 Lòng vô tư ngày cắp sách đến trường,
 Cùng bạn bè cùng lớp học yêu thương.
 Theo anh mãi trên đường đi giữ nước.

Đường hành quân cùng bạn bè tiến bước,
 Chuyện chúng mình dành hẹn mãi người ơi!
 Nên giờ đây mình đã quá nửa đời!
 Người em gái bây giờ tìm đâu nữa?

Những chiều thu lá vàng rơi ngoài ngõ,
 Lòng chợt buồn theo những cánh lá rơi!
 Nhìn mưa thu hiu hắt cuối phương trời!
 Chuyện năm cũ lại về trong ký ức.

Ngọc Trân

Chuyện Xưa

Ngày xưa ta chung lối,
Cùng cắp sách đến trường,
Tình như trang giấy mới,
Mộng ước thật bình thường.

Rồi thời gian qua mau,
Quê mẹ nhuộm thương đau.
Chiến tranh tràn khắp nẻo,
Ta đành từ biệt nhau.

Anh lên đường giữ nước,
Tron nghĩa với quê hương,
Mang theo bao mộng ước,
Lời thề mãi vẫn vương.

Những lần anh về phép,
Mình quân quít bên nhau,
Ôn bao nhiêu kỷ niệm,
Kây đắp mộng ban đầu.

*Đêm đen ngoài trần tuyến,
Nhìn ánh hỏa châu rơi,
Nghe lòng mình xao xuyến,
Nhớ em hôn chơi vơi.*

*Rồi thời gian qua mau,
Nhặt phai chuyện ban đầu,
Em quên mau chuyện cũ,
Theo chồng ..buổi mưa ngâu.*

*Ngày pháo hoa ngập lối,
Em vui bước theo chồng,
Anh tuyến đầu thương nhớ,
Nghe xót xa trong lòng lòng!*

*Bây giờ đã nửa đời,
Thương nhớ vẫn chưa nguôi,
Những lần thăm chôn cũ,
Em giờ đã xa rồi!*

Ngọc Trân

Con Vẫn Bé Trong Vòng Tay Mẹ

Mãi chiến đấu nên không về thăm mẹ!
 Vẫn nhớ hoài ngày mẹ tiễn con đi,
 Thương thằng con mới lớn chẳng biết gì?
 Đã vội vã lên đường đi giữ nước.

Lòng vô tư trong ngày mình cất bước,
 Nào thấy đau trong mắt mẹ lo âu!
 Nhìn con đi ra mãi tận tuyến đầu,
 Chuyện sinh tử làm sao mà liết được?

Ka gia đình con mang nhiều mong ước,
 Chỉ tang lòng cho thỏa mộng làm trai,
 Đường hành quân năm tháng vẫn miệt mài,
 Nào đâu liết mẹ ngày đêm trông đợi.

Ngày quê hương được gom về một mối,
 Mối hờn căm mối đau khổ ngút ngàn!
 Thương con mình mang thân phận bại binh!
 Thân từ tội mẹ lo đau chớm bạc!

Mắt mẹ mờ chờ con bao năm tháng!
 Ngày con về thân xác cũng hư hao!
 Vuột tóc con mẹ nhớ như thưở nào,
 Con vẫn bé vẫn trong vòng tay mẹ.

Ngọc Trân

Cũng Như Màu Lá Thu Phai

*Cũng như
màu lá thu phai,
Chuyện xưa
thôi nhé
u hoài làm chi.
Dạn lòng
quên hết sầu bi,
Trăm năm
mặt cõi đi về hư không.*

Ngọc Trân

Đã Bao Lâu Rồi

*Đã lâu rồi sao ta vẫn nhớ,
Chuyện xưa thường thấy hiện trong mơ,
Bao năm ta mãi còn vương vấn.
Một khoảng đời xanh lúc tuổi thơ.*

*Nào đâu trường cũ đâu bạn bè?
Những ngày chung bước dưới hàng me,
Hay cùng theo đuổi theo màu trắng?
Của áo ai bay dưới nắng hè.*

*Rồi lớn lên dần theo thời gian,
Đáp lời sông núi bước lên đàng.
Trong ngày từ liệt vô tư quá,
Đâu thấy ai kia mắt lệ tràn!*

*Chinh chiến nên không hẹn ngày về!
Thư bao lần viết chẳng gửi đi.
Nhưng vẫn nhớ người xa xôi lắm!
Mong lắm cùng nhau trọn ước thề.*

*Vận nước nên ta mãi ngược xuôi,
Lang thang phiêu bạt cuối phương trời!
Người có biết không ta vẫn nhớ?
Đình bóng ai kia suốt cuộc đời.*

*Đã bao lâu rồi không nhớ nữa,
Đình như là đã quá nửa đời!
Nhìn bóng trong gương đầu đã bạc!
Mà sao ta vẫn nhớ một thời.*

Ngọc Trân

Đã Hết

Anh rồi biết cuộc tình mình sẽ hết,
Sao trong anh vẫn nặng một nỗi sầu!
Cho bây giờ và mãi mãi về sau,
Ơm thương nhớ nỗi dài theo thương nhớ!

Anh nhớ mãi nụ hôn đầu thưở đó,
Vẫn còn đây hơi ấm của làn môi,
Mà giờ đây ta xa cách nhau rồi
Hai đứa đã hai phương trời cách liệt!

Tình ngày qua vẫn nhớ em tha thiết
Nhớ sân trường hoa phượng tiễn người đi,
Mắt em buồn ngân lệ ướt hoen mi
Rồi từ đó là xa nhau mãi mãi.

Nhìn mây trôi lạnh lùng ngoài biên ải
Cánh thư đi vẫn hẹn một ngày về,
Bao thu qua anh vẫn trăn trở khôn
Mong đợi mãi hồi âm nhưng chẳng thấy!

Chiến cuộc tàn anh tìm em nào thấy?
Người đã đi xa mãi đến chốn nào?
Anh âm thầm cố nén nỗi thương đau!
Vì anh biết chuyện chúng mình đã hết!

Thời gian qua mà em nào có biết
Anh về đây tìm lại dấu xưa yêu,
Hàng phượng xưa giờ cũng đã tiêu điều
Sân trường cũ bóng người đâu chẳng thấy!

Ngọc Trân

Đa Tạ

Nhớ quê mẹ Đè về qua cánh phượng,
 Nắng lung linh chiếu nhẹ qua sân trường,
 Tiếng ve buồn như khúc nhạc li thương,
 Chào tiễn liệt thầy cô cùng bạn hữu.

Từ già trường xưa lên đường chiến đấu,
 Đã bao năm liền biệt chẳng về thăm,
 Để giờ đây ngắm lại cánh phượng hồng,
 Lòng thôn thức nhớ về ngôi trường cũ.

Hơn nửa đời nơi xứ người vẫn nhớ,
 Ngày chia tay hoa phượng thắm trao ai,
 Dẫn dò người nhớ ép cánh hoa gầy,
 Cùng nét chữ vụng về trong lưu bút.

Những tháng năm ta đi vì đất nước,
 Bảo vệ quê nhà cùng mái trường xưa,
 Nơi xa xôi chinh chiến đã bao mùa,
 Vẫn nhớ mãi cánh phượng hồng năm cũ.

Thời gian trôi một ngày tàn binh lửa,
 Ta đau buồn ôm hận tháng tư đen!
 Nơi xứ người với cuộc sống bon chen,
 Ta đã mất dấu người từ dạo ấy.

Để hôm nay tình cờ trên trang giấy,
 Bài thơ người nhắc lại mùa hè xưa,
 Bao yêu thương với khắc khoải đợi chờ,
 Sao lại giống chuyện mình? Ôi lạ quá!

Chợt nhớ ra chẳng có gì khác lạ,
 Người và ta cũng đã có một thời,
 Người yêu lính đều cũng giống nhau thôi,
 Xin đa tạ chân tình ... người em gái.

Ngọc Trân

Dại Khờ

*Ngày xưa vì quá dại khờ
Yêu người chỉ biết làm thơ riêng mình.
Để rồi người dệt mộng xanh.
Theo chồng mang cả mối tình tôi đi!
Ngày em cất bước vu qui
Âm thầm tôi viết bài thơ tiễn người.
Để rồi xa cách nửa đời
Ngồi ôm kỷ niệm trách tôi dại khờ.
Bởi vì tôi quá ngây thơ
Yêu không dám ngỏ bây giờ còn thương!!!*

Ngọc Trân

Đất Nước Tôi

Quê hương muôn dặm sơn khê,
 Ngày ngày tin đến nẻo nê lòng ta!
 Biển đất công lao ông cha,
 Nam Quan Bản Giốc Trường sa không còn!

Bao tô lụt lội tai ương!
 Dân mình gánh chịu trăm đường làm than!
 Bọn cộng nô quá hung tàn,
 Hèn với giặc ác với dân bao ngày.

Đất đai cưỡng chiếm thẳng tay,
 Lại còn bắt bớ tù đầy dân oan!
 Luân thường đạo đức suy tàn!
 Con giết cha mẹ kinh hoàng thảm Thương.

Bọn bè cùng một mái trường,
 Đánh nhau tàn nhẫn như phùng lưu manh.
 Bốn mươi năm hết chiến tranh,
 Mà sao vẫn mãi loanh quanh thụt lùi?

Chạnh lòng nhìn sang xí người,
 Hàn Phi Thái tiến gấp mười nước ta.
 Thế mà cứ mãi ba hoa,
 Ba ngàn tiên sĩ chẳng ra trò gì?

Chỉ toàn một lũ ngu si,
 Tuyên bố lếu láo rằng đi đúng đường.
 Đất nước tôi sao thật buồn,
 Bao giờ mới hết cái phùng lưu manh?

Toàn dân ơi hãy đứng lên.
 Đẹp hơn bán nước kẻ không thành Tàu.

Ngọc Trân

Gửi Người

Anh vẫn biết nhiều đêm ôm gối lẻ
 Em cô đơn nơi quê mẹ ngóng chờ.
 Từng đêm buồn thương nhớ bóng người xưa,
 Người đi mãi không một lời hẹn ước!

Em nào biết anh nổi trôi vụn nước
 Nên từng ngày em vẫn ngóng tin anh
 Như chim non cô độc đậu trên cành,
 Chịu mưa gió bão bùng trong đơn lẻ.

Em yêu ơi! Nửa đời qua lặng lẽ!
 Tóc xanh xưa giờ cũng đã bạc màu,
 Nhớ về em lòng vẫn nhói niềm đau
 Mơ ước lắm một ngày anh trở lại.

Trời sang xuân mà lòng anh tê tái!
 Ra quê nhà nay đã mấy mùa xuân,
 Nhớ quê hương với ước mộng không thành
 Nhìn tuyết trắng xối người sao quanh quẽ!

Nơi xa xôi thôi đừng buồn em nhé,
 Văn thơ này xin tạ lỗi em yêu!
 Nhớ về em anh vẫn nhớ thật nhiều,
 Và mong ước một mùa xuân tái ngộ.

Ngọc Trân 19.....

Gửi Những Người Cộng Sản

*Tôi và anh không có gì khác biệt,
Cùng da vàng máu đỏ chảy trong tim,
Cùng sống chung trên đất nước Việt Nam,
Cùng ngôn ngữ và cùng chung Tổ quốc.*

*Lịch sử cha ông ngàn năm dựng nước,
Bao nhiêu lần chiến thắng giặc xâm lăng,
Nhưng tiếc thay bị chia cách giang san,
Bởi cộng sản lũ vô thần khùng lố!*

*Tôi còn nhớ năm 54 thưở đó,
Bao gia đình bỗng bẻ chạy vào Nam,
Để tránh xa bọn cộng sản gian tham,
Hường không khí tự do miền nắng ấm.*

*Khi miền Bắc đắm chìm trong khổ nạn,
Không tự do bởi học thuyết tam vô,
Bỏ tổ tiên đi thờ bọn Trung-Kô,
Xem Stalin còn hơn là cha mẹ.*

*Bị tuyên truyền anh đã theo lũ quỷ,
Vượt Trường Sơn đi giết hại đồng bào,
Miền Nam yên vui phút chốc nghẹn ngào!
Nhà cửa tan hoang ruộng vườn tan nát.*

*Bảo vệ quê hương chúng tôi cất lưóc,
Bỏ sách đèn cùng tuổi mộng xanh tươi,
Không hận thù chi biết cứu giông nòi,
Thoát khỏi bọn cộng nô đang bán nước.*

Dàng các anh theo Liên Xô Trung Quốc,
 Mang trong người một chủ nghĩa ngoại lai,
 Cây tang thương trong cuộc chiến tranh dài,
 Dem khẩu hiệu tuyên truyền là Giải phóng.

Thật nước cười nơi các anh giải phóng,
 Bao dân làng bỏ cửa chạy lầy người,
 Bồng bế nhau họ chạy đến chúng tôi,
 Vì họ biết miền Nam là nhân bản.

Tàn cuộc chiến các anh là kẻ thắng,
 Vì bàn cờ thế giới chúng tôi thua!
 Nhưng chiến tranh kết thúc đến bây giờ,
 Các anh lại bị thua trong chiến thắng.

Năm 91 dân Đông Âu toàn thắng,
 Cùng dân Nga phá xiềng xích cộng nô,
 Dàng các anh đã không thể nào ngờ,
 Bao xương máu thanh niên thành vô ích.

Quê hương ta lũ cầm quyền đáng chết,
 Coa rập nhau dâng biển đảo cho Tàu
 Hiệp ước Thành Đô chúng ký đã lâu,
 Vài năm nữa Việt Nam mình sẽ mất!

Hơn 40 năm Việt Nam đang tan nát,
 Sống không còn đạo đức với tình thương,
 Tranh dành nhau chém giết chẳng tiếc thương,
 Dân nghèo gánh bao nhiêu là oan trái.

Các anh hãy công minh mà nhìn lại,
 Cùng chúng tôi đứng dậy dẹp hung tàn,
 Mang tự do tươi đẹp đến Giang san,
 Cứu đất nước thoát khỏi tay Tàu cộng!

Ngọc Trân

Hè ơi! Nhớ Lắm!

Hè ơi! Nhớ lắm mùa hoa phượng,
Nhớ mắt ai buồn lệ rung rung,
Nhớ tiếng ve sầu ca tiễn biệt,
Ba tháng chia xa bạn cùng trường.

Hè ơi! Nhớ lắm con đường cũ,
Nhớ những công viên buổi hẹn hò,
Đáng em áo trắng thơ ngây quá,
E ấp tình yêu tuổi đại khờ.

Hè ơi! Nhớ lắm ngày thôi học,
Bút nghiên xếp lại để lên đường.
Lính trẻ vẫn thương mùi sách vở,
Như thương đồng lúa chín quê hương.

Hè ơi! Nhớ lắm ngày ra trận,
Nhớ rừng nhớ núi nơi đóng quân,
Nhớ những đêm đen nhìn hỏa pháo,
Mơ ngày quê mẹ được thanh bình.

Hè ơi! Nhớ những ngày An Lộc,
Giải tỏa Bình Long quét sạch thù.
Cờ trên Dồi gió bay ngạo nghệ,
Chiến hữu cùng ta quyết giữ cờ.

Hè ơi! Thôi đã tàn mơ ước!
Một ngày ta đã khóc quê hương,
Nửa đời còn lại thân liệt xú,
Nhớ những thân yêu, nhớ mái trường.

Ngọc Trân

Hè Về Chợt Nhớ Phương Hồng

Sáng nay đọc lại giòng lưu bút,
Chợt nhớ hè xưa nhớ phương hồng,
Nhớ ngày hai đứa cùng chung bước,
Minh đã thương nhưng chỉ tình thâm.

Nét bút nghiêng nghiêng tuổi học trò.
Giòng lưu niệm viết thật ngây thơ,
Kèm theo lên dưới tên người ấy,
Cánh phương hồng khô thấy hững hờ.

Nhớ ngày cất bước vào sương gió,
Bỏ lại thương yêu với mái trường,
Hành trang là biết bao nỗi nhớ,
Hình bóng người xưa với phương hồng.

Rồi bao hè đến càng xa nữa!
Chưa một lần về thăm trường xưa,
Nhưng vẫn không quên thời áo trắng.
Phương hồng ơi! Thương mấy cho vừa!

Vẫn mãi mê trên đường hành quân,
Thư đi thư đến đã bao lần,
Tình cảm nên vẫn chưa dám nói,
Ngại ngần vì lính quá gian truân.

Rồi có một hôm nơi tuyến đầu,
Được tin người đã bước qua cầu,
Pháo hoa ngập lối con đường cũ,
Mình em lòng chợt thoáng mưa ngâu!

Ngày tháng qua đi đời lưu lạc,
Hè về lòng chợt nhớ mộng lung,
Nhớ cánh phương hồng cài mái tóc,
Vẫn nhớ trường xưa nhớ má hồng.

Ngọc Trân

Tình Đã Lỡ Nhưng Tore Lòng Chưa Dứt

*Anh vẫn biết tình yêu mình đã lỡ!
Nhưng từng đêm nỗi nhớ vẫn khôn nguôi!
Người thì xa xa mãi tận cuối trời,
Cho thương nhớ hao gầy theo năm tháng.*

*Cuộc đời mình đã mang nhiều cay đắng!
Ấp ủ trong tim hoài bão của tuổi thơ,
Ngày ra đi liền biệt có ai ngờ!
Mang mối hận đau thương cùng non nước.*

*Anh mang tiếng là một người hội ước,
Cung đàn xưa đã lỡ nhịp cùng em!
Nhưng em ơi ở mãi tận đáy tim,
Dinh bóng cũ vẫn trong anh mãi mãi.*

*Vẫn trong anh bóng hình người em gái,
Đôi mắt trông chờ bóng dáng chinh nhân,
Vàng trăng xưa làm nỗi nhớ thêm gần,
Tình đã lỡ nhưng Tore lòng chưa dứt.*

Ngọc Trân

Khóc Bạn

Mới ngày nào còn vui mừng họp mặt,
Kể chuyện xưa nhớ lúc dưới sân trường,
Rồi cùng nhau bỏ lại những thân thương,
Rời trường cũ lên đường đi chiến đấu.

Vững tay súng giữ quê hương yêu dấu,
Thằng mỗi phương nên chẳng gặp được nhau,
Tháng Tư đen cùng mang nỗi hận sâu,

Nơi xé lạ gặp nhau đầu đã bạc!
Vì cuộc sống nên bọn mình xa cách!
Chỉ lâu lâu mới họp mặt cùng nhau.
Lúc chia tay chỉ biết chúc vài câu,
Ráng cố gắng cùng giữ gìn sức khỏe.

Vẫn hỏi thăm nghe tin mày vẫn khỏe,
Nào ngờ đâu mày sớm bỏ trần gian,
Thơ phân ưu vội viết xuống đôi hàng,
Xin cầu nguyện linh hồn về cõi phúc.

Ngọc Trân

Khóc Tháng Tư Đen

Ôm mặt khóc tháng Tư đen ngày cuối!
 Lệnh đầu hàng như nhát chém ngang lưng,
 Bao năm qua anh đứng giữa chiến trường,
 Bỗng phút chốc tan hàng trong tức tưởi.

Như mãnh hổ giữa một bầy lang sói,
 Từ khắp nơi uất hận ngút trời xanh,
 Các anh hùng tuân tiết chết theo thành,
 Đang chiến thắng bỗng dưng thành chiến bại.

Nhìn áo chiến ngón ngang lòng tê tái,
 Bàn bè cùng chiến hữu một niềm đau,
 Nắm tay nhau mà mắt lệ dâng trào,
 Dắt nước đã vào tay quân giặc dò.

Thương dân mình sẽ chịu nhiều đau khổ,
 Dưới gông cùm của chủ nghĩa ngoại lai,
 Ta thét vang lên hận Tháng Tư này,
 Bao chiến đấu giờ đây thành vô nghĩa.

Nơi xú người nhớ thương về quê mẹ,
 Tháng Tư buồn lại vây kín hồn ta,
 Bao năm qua chuyện cũ vẫn chưa nhòa,
 Vẫn nhớ mãi quê hương ngày đen tối.

Ngọc Trân

Không Trách Dâu

*Em yêu ơi làm sao anh dám trách,
Vì người làm ngăn cách chính là anh,
Ngày anh đi theo nếp sống chính nhân,
Là anh biết em mang nhiều thương nhớ.*

*Những chiều luôn một mình trên hè phố,
Em làm sao san sẻ được cùng ai!
Nhớ thương anh em vương vấn u hoài
Em như thế làm sao anh dám trách.*

*Chiến cuộc tàn anh tha phương đất khách
Vẫn nhớ hoài ngày tháng mình bên nhau,
Dù bây giờ cho đến mãi về sau,
Anh chỉ trách anh là người lỗi hẹn.*

*Anh nào biết ngày đi là vĩnh biệt,
Hai phương trời ngăn cách một đại dương,
Em từng đêm với mắt lệ sầu vương
Vẫn nhớ mãi một người xa liền biệt.*

*Anh vẫn yêu vẫn yêu em tha thiết,
Dù biết rằng mình mãi mãi xa nhau!
Người yêu ơi xin giữ phút ban đầu.
Cho hai đứa cùng chia nhau nỗi nhớ.*

Ngọc Trân

Không Tựa

Đã bao nhiêu năm qua
Càng ngày càng cách xa!
Tuổi thơ đâu còn nữa,
Đời mình cũng chóng qua!

Ta cứ loay hoay mãi.
Thời gian vẫn trôi hoài
Trong ta bao nỗi nhớ,
Tiếng dèm vẫn đong đầy.

Nhìn lại mình còn gì
Đời toàn những u mê,
Đường xưa đã quên lối,
Tiếng vọng mãi gọi về.

Quê hương giờ xa lạ,
Hơn nửa đời phôi pha!
Những thân quen ngày đó,
Giờ cũng đã nhạt nhòa.

Dòng đời trôi trôi mãi,
Ta vẫn còn ngồi đây,
Nhìn cuộc đời trước mặt,
Nổi trôi bao tháng ngày.

Trăm năm rồi một ngày,
Nhắm mắt và buông tay!
Tất cả đều vô nghĩa,
Vô thường đến từ đây!

Ngọc Trân

Khung Cửa Trùng Vương

Đã bao mùa thu qua khung cửa sổ
 Trường Trùng Vương vẫn có đó trong tim,
 Những nữ sinh tà áo trắng nhẹ mềm,
 Theo ta mãi như..... ngày xưa Hoàng Thị.

Chiến tranh đến ta rời xa phố thị
 Kếp bút nghiên vội cất lưóc lên đường.
 Bước dăng trình dành bỏ lại sau lưng,
 Những thương nhớ với mối tình câm nín.

Lính gian khổ nên chẳng ai thương lính.
 Lặn về thăm xa lạ bước chinh nhân
 Gặp lại nhau mà ngỡ chẳng hề quen
 Nhưng người hồi trong ta luôn vẫn nhớ.

Đường hành quân ta nay đây mai đó,
 Trường Trùng Vương ta vẫn nhớ người xưa,
 Đêm tiền đồn lấp lánh ánh sao thưa,
 Ôm thép súng mơ về phương trời cũ....

Tàn cuộc chiến với bao nhiêu cách trở!
 Đã bao lần ta tìm lại dấu xưa,
 Trường còn đây dấu cũ đã phai mờ
 Ta lặng đứng bàng khuông rồi thương nhớ.

Trùng Vương ơi đã bao mùa phượng nở,
 Ta về đây người lạc mất nơi đâu?
 Khung cửa mùa thu chắc đã phai màu,
 Nhưng vẫn mãi trong ta màu kỷ niệm.

Ngọc Trân

Kiếp Phù Sinh!

*Ngồi buồn ta ngẫm lại cuộc đời,
Trần gian nào có được gì vui.
Trăm năm cõi tạm bao lần khóc,
Một kiếp phù sinh mấy bận cười?*

*Một kiếp phù sinh mấy bận cười,
Thời gian như nước mãi dần trôi,
Ngồi nhìn thế sự càng thêm chán,
Ráng sông cho qua một kiếp người.*

*Trong cõi trần gian một kiếp người,
Tranh danh đoạt lợi mãi không thôi,
Xuôi tay danh lợi đâu còn nữa,
Nhắm mắt lại về cát bụi thôi!*

Ngọc Trân

Kỷ Niệm

Sáng hôm nay nhìn mưa rơi ngoài ngõ,
Lòng chợt buồn nhớ lại tháng năm xưa!
Thời gian ơi! Nhanh quá có ai ngờ!
Kỷ niệm vẫn còn đây bao nỗi nhớ.

Tuổi học trò vui cùng trang sách vở,
Hồn thơ ngây như giấy trắng trinh nguyên,
Rồi lớn lên nôi gót bước chinh nhân,
Ra trường cũ với người em gái nhỏ.

Đời lính trận sống hiểm nguy gian khổ!
Nên ngại ngùng không dám nói yêu em!
Ngày chia tay em lệ ướt vai mềm!
Từ dạo ấy ta xa nhau mãi mãi.

Anh từng ngày đóng quân ngoài biên ải,
Những chiều buồn lặng ngắm áng mây trôi,
Nhớ về em xa mãi tận cuối trời,
Gởi nỗi nhớ theo mây về phố cũ.

Những lần phép về qua thăm phố nhỏ,
Anh âm thầm không dám đến tìm em,
Sợ luyến lưu lòng anh sẽ yếu mềm?
Nên đôi bóng hình em trong tâm nín.

Tàn cuộc chiến mất nhau trong ly biệt!
Đến bây giờ vẫn nhớ mãi về em,
Bao thu qua nhìn lá rụng lên thềm,
Mà sao vẫn trong anh một hình bóng.

Có những đêm chợt về trong giấc mộng,
Thấy gặp nhau trên lối cũ trường xưa,
Kể nhau nghe bao nỗi nhớ mong chờ!
Chợt tỉnh giấc với bao nhiêu luyến tiếc!

Ngọc Trân

Lá Cờ Tổ Quốc

Ấp ú trên vai lá quốc kỳ,
Đàn con hậu duệ luôn khắc ghi,
Nền vàng ba sọc Trung Nam Bắc,
Tiếp nối cha ông tiến bước đi.

Lá cờ tổ quốc mang trên vai,
Là bao ước vọng của tương lai,
Hồn thiêng sông núi đang chứng kiến,
Quét sạch cộng nô sẽ có ngày.

Nhìn đàn con trẻ vẫn hiên ngang,
Một lòng chung sức cứu giang san,
Mong lắm một ngày về quê mẹ,
Phất phới trên tay ngọn cờ vàng.

Ngọc Trân

Lại Tháng Tư Về

Tàn chiến cuộc ta thành tên chiến bại,
Lên đầu hàng khi súng vẫn giương cao.
Đoàn hùng binh khí thế của hôm nào,
Ôm mặt khóc trong hồn căm tức tười!

Cấp chỉ huy hèn bỏ đi rất vội,
Nhưng anh em chiến hữu vẫn bên nhau,
Ngày cuối cùng đau đớn bởi giặc vào,
Đã tự sát cùng nhau tròn khí tiết!

Những dũng tướng đã một thời oanh liệt,
Chết theo thành tên tuổi rạng rỡ xanh!
Tướng sa cơ đành chịu kiếp nhục nhằn,
Thân liệt xứ bị tù đầy giam hãm.

Tháng ngày qua nhìn quê hương âm đạm,
Bao dân lành vẫn sống kiếp làm than.
Bọn cường quyền toa rập với công an,
Cường chiếm đất đuổi dân không thương tiếc!

Chúng làm ngõ cho giặc Tàu cướp biển,
Xem bọn này là bạn tốt muôn năm,
Ái Nam Quan Bán Giốc của cha ông,
Chúng dâng trọn cho vừa lòng chủ mới!

Tháng tư về vết thương còn nhức nhối,
Nhớ anh em chiến hữu kiếp phé binh,
Đau thể xác nhưng vẫn vững tinh thần,
Bị dày dạn trên quê hương đất mẹ!

Nhìn các anh nhận quà qua ngấn lệ,
Xót xa lòng tôi gói trọn niềm thương!
Quê mẹ ơi sao lắm cảnh đoạn trường
Căm hờn mãi trong tôi ngày quốc hận!

Ngọc Trân

Làm Sao Nhì Cho Vời Đi Nỗi Nhớ?

*Ai đã dệt chiều hoàng hôn nắng úa?
Cho men say dâng chát ngọt đêm nay.
Ta mất nhau ta đã mất bao ngày,
Nên nỗi nhớ đọng đầy theo năm tháng!*

*Anh bên này bốn mùa đều hoang vắng.
Trong lòng mình chỉ có mùa đông thôi.
Nơi xa xôi vẫn nhớ mãi một thời,
Thuở vụng dại yêu mà không dám nói.*

*Ngày đến trường đôi ta cùng chung lối,
Lòng ngập ngừng khi hai đứa bên nhau,
Tơ lòng vương cho nỗi nhớ in sâu,
Rồi từ giã anh đi vào cuộc chiến.*

*Ve nước nở tiễn anh ngày ly biệt,
Nhánh phượng hồng e ấp được em trao,
Sân trường thân yêu sao bỗng nghẹn ngào,
Em khẽ nói mình nhớ nhau anh nhé.*

*Đến bây giờ bao mùa hè rồi nhì?
Lời người xưa như còn văng bên tai,
Chiến tranh tàn tan mộng ước tương lai,
Ôm môi hận nơi xứ người lưu lạc.*

*Hơn nửa đời vẫn ngồi ôm dĩ vãng,
Vẫn nhớ về cánh phượng cũ thân thương,
Nhớ dáng ai tha thướt dưới sân trường,
Làm sao nhì cho vời đi nỗi nhớ?*

Ngọc Trân hè 2018

Lính Mới Ra Trường

Ra trường nhận đơn vị,
 Trung đội trưởng trung ba, (3)
 Trong hàng thăm thì nói,
 "Chuẩn úy sĩa quá ta".

Nhìn lính chiến phong sương,
 Những khuôn mặt can trường,
 Quân số còn rất ít,
 Vì mất ngoài chiến trường!

Trung đội còn tiêu đội,
 Lính vẫn luôn vui cười,
 Chờ bổ sung quân số,
 Sẽ đánh giặc tới hồi

Dưỡng quân được vài ngày,
 Lệnh hành quân sáng mai,
 Lương khô và gạo sấu,
 Chuẩn bị cho năm ngày.

Sáng sớm được lệnh đánh,
 Trung đội ta đi đầu,
 Ngày đầu ra trận tuyến,
 Bài tập để quên đâu?

Lóng ngóng máy hai lăm, (PRC25)
 Ông nói chưa biết dùng,
 Thôi thì nhờ người lính,
 Đang mang máy nói giùm.

Lệnh trên vừa gọi xuống,
Đàn hàng ngang xung phong,
Chiếm ngôi làng địch đóng,
Giải thoát dân trong vùng.

Ngày đầu tiên ra trận,
Nghe súng nổ bên tai,
Như diếc không sợ súng,
Dạn trúng ta nào hay!

Nghe nói đau trên tay!
"Có sao không ông thầy?
Người lính lo lắng hỏi,
"Tôi không sao còn may".

Đánh vài trận dâm lý,
Chết chóc có nghĩa chi,
Thấy anh em nằm xuống,
Trong lòng khóc biệt ly.

Tháng ngày nối tiếp theo,
Cùng mưa nắng dãi dầu,
Chuẩn úy sửa ngày trước,
Bây giờ rất là giàu.

Ngày phép về thành phố,
Áo hoa hề hết lìn,
Người yêu nhìn thần phục
Anh trông rất hào hùng.

Anh lính trẻ ngày trước,
Bây giờ thành lính già,
Thời gian mang đi hết.
Đời lính vẫn trong ta.

Ngọc Trân

Lời Ru Của Mẹ

Từ khi con mới chào đời,
Là con đã được nghe lời mẹ ru,
Âu ơ nhịp võng đong đưa,
Lời ru đến mãi bây giờ còn đây.

Tiếng mẹ ru nhẹ như mây,
Lâng lâng như gió nhẹ bay lên trời.
Lời ru đưa con vào đời.
Con mang đi khắp vùng trời quê hương,

Bao năm giãi nắng dầm sương.
Sớm hôm tần tảo nuôi con nên người,
Thời gian trôi mẹ già rồi!
Tóc như mây trắng bồi hồi lòng con!

Con giờ tóc cũng pha sương.
Quê hương bỏ lại vẫn vương bên lòng!
Bây giờ xa cách ngàn trùng.
Nhớ quê nhớ mẹ giọng buồn ru con,
Nú người con mãi vẫn vương,
Lời ru của mẹ theo con suốt đời!

Ngọc Trân

Lính Biệt Động Cũng Đa Sầu Đa Cảm

*Lính Biệt động cũng đa sầu đa cảm,
Nên biết buồn lúc đất nước điêu linh!
Giữ quê hương tạm gác mối tình riêng,
Nhưng vẫn nhớ một thời yêu dấu cũ.*

*Lính Biệt động một đời trong quân ngũ,
Cũng đa sầu đa cảm với tình yêu,
Yêu quê hương yêu những mái tranh nghèo,
Thương đất mẹ thương câu hò điệu lý.*

*Lính Biệt động yêu không cần suy nghĩ,
Yêu hết lòng dù biết chẳng được yêu,
Có khi yêu nhiều quá nên đâm liều,
Hay đa cảm đa sầu là như thế.*

*Lính Biệt động sức dờn non lập bẻ,
Màu áo hoa rừng khiếp vía địch quân,
Nhưng hiền khô hay giúp đỡ người dân,
Dang là cộp thành mèo ngoan dễ mến.*

*Lính Biệt động vẫy vùng nơi hỏa tuyến,
Trên bôn vùng chiến thuật dã liêng danh,
Trận Kontum An Lộc quyết giữ thành,
Trang quân sĩ ghi chiến công hiển hách.*

Lính Biệt động trong núi rừng hiu quạnh,
Hay hành quân nơi nước đọng sinh lây,
Vững tay súng nuôi mộng chí làm trai,
Giữ non nước dù bạc màu áo trận.

Tháng tư đen nên cùng chung số phận
Vì bàn cờ quốc tế đã an bài
Biệt động quân chưa thỏa chí làm trai,
Dành ôm hận súng quom buông ngày ấy!

Lính Biệt động với cuộc đời còn lại,
Vẫn cùng nhau giúp đỡ các thương binh,
Những cô nhi quả phụ sống điều lành!
Người có của kẻ có công góp lại.

Giúp chiến hữu tình tương thân tương ái,
Mong một ngày mình cũng sẽ cùng nhau,
Đát ca vang khi tổ quốc đón chào,
Ngày đất nước được tự do no ấm.

Ngọc Trân

Lời Từ Sĩ

Đọc thơ anh chợt rưng rưng nước mắt
Lời thơ buồn thấm tận trái tim tôi
Những bạn bè tôi đã mất lâu rồi
Xác thân đã thấm sâu lòng đất mẹ!

Cần gì nữa những năm mồ sạch sẽ
Khi nước nhà chưa sạch bóng quân thù
Và quê hương vẫn còn bóng cộng nô
Bạn quý dò đang âm mưu bán nước.

Nỗi nhục xưa một ngàn năm Bắc thuộc
Đất biên cương biển đảo đã mất rồi!
Bạn nằm đó mà hồn vẫn chưa nguôi
Tôi mượn lời thơ nói niềm uất hận!

Khi đất nước giặc còn đang rao bán
Van xin làm gì một cái nghĩa trang
Cần làm chi những năm mộ huy hoàng
Chỉ tui những vong linh người nằm xuống!

Tôi mong sao một ngày mai tươi sáng
Đất nước mình đẹp hết lũ cường quyền
Bạn chúng tôi sẽ ước các hương linh
Đặt trân trọng trên bàn thờ tổ quốc.

Ngọc Trân

Mai Tôi Chết Cờ Vàng Xin Đừng Phủ

Mai tôi chết cờ vàng xin đừng phủ.
 Xác thân này đâu chết cho quê hương?
 Súng quom xưa đã bỏ lại chiến trường!
 Thân chiến bại nhục nhằn nơi đất khách!

Hơn nửa đời đã tan rồi khí phách.
 Nhớ bạn bè nằm xuống nghĩ mà đau!
 Không quan tài cờ phủ giữa chiến hào,
 Máu thịt đã thấm vào lòng đất mẹ.

Bao năm trời bao nhiêu người trai trẻ,
 Chết không cần cờ phủ vẫn uy nghi.
 Khi nằm xuống bạn nào đã lo chi?
 Chỉ ước muốn thân này dâng đất nước,

Ta giờ đây đã tàn bao mơ ước!
 Chuyện ngày xưa chỉ còn thấy trong mơ.
 Ngày về quê càng lúc cứ xa mờ,
 Thời gian vẫn lạnh lùng theo năm tháng.

Tuổi càng cao lòng càng nghe mặn đắng!
 Xót thân này khi chết bỏ lại đây!
 Nơi xí người bạn hữu chẳng còn ai?
 Mai tôi chết cờ vàng xin đừng phủ.

Ngọc Trân

Mai Tôi Chết Hãy Mang Tôi Hỏa Táng

Mai tôi chết hãy mang tôi hỏa táng.
 Năm tro tàn xin rải khắp quê hương,
 Nơi hành quân xưa trên khắp núi rừng.
 Để được gặp bạn bè tôi nằm đó.

Để thấy lại Kon Tum trong khói lửa,
 Hay Quảng Trị xưa anh dũng kiêu hùng,
 Rải tro tôi trên thị trấn Bình Long,
 Nơi dãi gió bao lính dù năm xuống.

Mai tôi chết đừng mang tôi ra biển,
 Sóng dập vùi thân xác biết về đâu?
 Tro bụi tôi xin rải tận tuyến đầu.
 Để nhìn lũ Cộng quân đang bán nước.

Chác Bàn Giốc ải Nam quan ngày trước,
 Bây giờ đây đã dâng hết cho Tàu.
 Tro tàn tôi xin rải tận Cà Mau.
 Hay Phù Cát Bồng Sơn cùng Cửa Việt.

Mai tôi chết đừng mang tôi ra biển,
 Mang tro tôi về Bình Giả Phước Long,
 Nhớ năm xưa cùng chiến hữu một lòng,
 Vung thép súng giữ lời thề ngày trước.

Mai tôi chết xin được như mơ ước,
 Để tro tàn tôi bay khắp không gian.
 Quê hương ơi! Tôi xin được một lần,
 Năm tro bụi thấm vào lòng đất mẹ.

Ngọc Trân

Mẹ Việt Nam ơi

Mẹ Việt Nam ơi con già rồi
Tháng năm chông chát muôn phần thôi!
Nước non xa mãi càng xa mãi,
Mà sao nỗi nhớ vẫn chưa vơi.

Mẹ Việt Nam ơi con ra già rồi!
Tóc xanh giờ đã bạc như vôi,
Chân cũng run run theo nhịp bước.
Mà sao con vẫn mãi xa người!

Mẹ Việt Nam ơi con già rồi!
Nhớ thương thương nhớ cũng vậy thôi!
Hận cũ còn vương theo năm tháng,
Thời gian thì vẫn cứ mãi trôi.

Mẹ Việt Nam ơi con già rồi!
Chúng con xin tạ lỗi mẹ thôi,
Mong đàn hậu duệ cùng đứng dậy
Xây dựng một Việt Nam đẹp tươi.

Ngọc Trân

Nhớ An Lộc (Bài 1)

*Vừa đổ quân xuống dầu phi đạo,
Quanh ta đã thấy khói chiến trường
An Lộc đang chìm trong biển lửa!
Ngâm ngùi quê mẹ quá đau thương!*

*Ba lô trên vai chưa kịp xuống,
Pháo địch nổ ngay trên đỉnh đầu,
Bao người ngã chết trong chớp mắt!
Máu loang đất mẹ khóc niềm đau!*

*Ca Cam hỗn loạn dân di tản
Pháo giặc rót vào giết dân oan
Nghiến răng ngấn lệ trào khốc mắt
Căm thù giặc ác tận tâm ca!*

*Ta chuyển quân theo bảo vệ dân
Thương đàn em nhỏ mất người thân!
Dầu xanh nào có vương chi tội?
Mà đã bơ vơ giữa bụi trần.*

*Mười ngàn quả pháo rót từng ngày!
Người chết nhiều lần không toàn thân.
Ta cùng chiến hữu ghim tay súng,
Bảo vệ an nguy thị trấn này.*

*Có người lính trẻ bị trọng thương!
Cận chết nhưng anh vẫn can trường,
Đồng hồ vội cời ra đưa bạn.
“Mày về nói Mẹ chớ đau thương!”*

Rồi vài tuần sau người bạn ấy
Lại cũng hy sinh nơi tuyến đầu
Trong tay vẫn còn mang kỷ vật,
Chưa về gặp Mẹ bạn mà trao!

Xe tăng địch tiến vào thị trấn
Ta giương nòng súng khẩu bảy hai, (M 72)
Khai hỏa diệt tăng, tăng bốc cháy.
Nức lòng chiến hữu kể từ đây.

Chiếm lại Đòng Long giữ nhà thờ
Đóng quân dưới tượng chúa Ki Tô.
Dang tay tượng Chúa như thương xót,
Mắt đượm buồn quanh khói đạn mờ!

Nghe tin quân bạn vừa tan hàng!
Quân Dù dôi gió đã tan hoang,
Giặc thù vây lửa đông như kiến!
Từ thủ quân ta quyết chẳng hàng.

Tiếp viện Nhảy dù cùng Biệt cách,
Từng đêm cận chiến với địch quân,
Giải tỏa từng căn nhà trong phố,
Dẩy lui bọn cộng chạy xa dân.

Xe Tăng giặc ngổn ngang khắp nơi,
Thị trấn giờ đây giải tỏa rồi.
Ba tháng dài như ba thế kỷ,
Chiến hữu cùng ta vui reo cười.

Bây giờ đã mấy chục năm qua.
An Lộc năm xưa vẫn chửa nhòa
Trận chiến đã đi vào lịch sử
Trong ta còn mãi khúc hùng ca.

Alpha Ngọc Trân

Nhớ An Lộc (Bài 2)

*Tháng Tư bầy hai nháy vào An Lộc,
Đất đỏ Bình Long bỗng thấy chuyển mình,
Dân vui mừng chào đón đoàn hùng binh,
Giữ thị trấn đang trong cơn hoảng loạn.*

*Dịch đón ta bằng những tràng pháo đạn,
Nổ chết dân lành đau xót tim ta!
Đàn mỏng quân ta bảo vệ xóm nhà,
Cùng chiến hữu Sư Đoàn 5 ngăn giặc.*

*Giặc quá đông lửa vây ta càng chặt,
Tức thù một lòng quyết giữ Bình Long,
Chúng điên cuồng với những đợt xung phong,
Pháo ồ ạt mong ta không chiến đấu.*

*Vỡng tay súng ta đào hầm tránh pháo,
Dây lựu bao lần đợt giặc tiến vào,
Không quân ta lao xuống ở trên cao,
Bom tan nát đoàn xe tăng của địch.*

Tiếp viện đến với liên đoàn Biệt cách,
Cùng Nhảy dù trên quốc lộ Mười ba,
Không hổ danh lính 81 tài ba,
Đuổi bọn giặc cứu nguy cho thị trấn.

Nây nghĩa trang các anh vừa đánh trận,
Gom xác bạn bè nằm xuống không may!
"An Lộc địa sử ghi chiến tích này,
Vị quốc vong thân anh hùng Biệt Cách". (Thơ cơ giáo Pha)

Liên Đoàn 3 Biệt Động Quân oanh liệt,
Với ba Tiểu Đoàn sát cánh bên nhau,
Cùng các anh chiến đấu thật gian lao,
Sau ba tháng đánh tan quân cường địch.

Cởi ngài đây nhớ bao nhiêu chiến tích,
Nhớ bạn bè nằm xuống cho quê hương,
Bình Long trong ta vẫn mãi kiên cường,
Trận chiến đã liêng danh trang quân sĩ.

Alpha Ngọc Trân

Nhớ An Lộc (Bài 3)

*An lộc địa sử ghi chiến tích
Biệt Cách Dù vì quốc vong thân
(Thơ cô giáo Pha)*

*Tháng Tư về nỗi nhớ gần,
Trong ta vẫn thấy đoàn quân kiêu hùng,
Tiến lên giải tỏa Bình Long,
Đánh tan nát hồn Công Trường địch quân.*

*Biệt cách cùng Biệt Động Quân,
Sư Đoàn 5 với các anh Nhảy Dù,
Đội Đồng Long ta dựng cờ
Mười ngàn quả đạn pháo vô tình ngày!*

*Vẫn không nhụt chí người trai,
Giữ vững tay súng diệt loài cộng nô.
Chiến trường đẫm máu từng giờ
Ka Cam nơi ấy là mồ chôn tằm. (xe tăng)*

*Bình Long chiến thắng huy hoàng,
Đội Đồng Long lại vẫy vùng cờ bay,
Bán công trường địch phơi thây,
Bình Long giải tỏa cỏ cây cũng mừng.*

*Tay cầm tay mắt lệ mừng,
An Lộc quê mẹ tung bừng hoan ca.
Bây giờ mỗi tháng tư qua,
Hồn Bình Long vẫn chưa nhòa trong tim.*

- Alpha Ngọc Trân -

Nhớ Chiến Y

Chiến y đó đã từ lâu không mặc!
 Kể từ khi ta rời bỏ chiến trường!
 Bao năm rồi ôm hận nhớ quê hương!
 Dấu binh lửa vẫn còn trong ta mãi.

Những đêm mơ thấy bạn mình trở lại,
 Chiến trường xưa còn in dấu đạn bom.
 Những chàng trai chiến đấu thật hào hùng,
 Mang tuổi trẻ hiến mình đất nước.

Bao chiến thắng dâng lên cho tổ quốc,
 Nhiều xác thân nằm xuống để cờ bay,
 Bạn cùng ta chiến đấu thật hăng say,
 Vẫn ngạo nghễ trên đường cùng tiến bước.

Có ngờ đâu một ngày tan mộng ước!
 Trên chiến trường ta bị trói đôi tay,
 Bạn chúng ta đau đớn nhớ một ngày,
 Chiến y cời nghẹn ngào trong uất hận.

Bao năm qua một lần chưa hề mặc,
 Chỉ ngắm nhìn và tiếc nuối từng đêm,
 Áo hoa xưa vẫn trong tủ im lìm,
 Chiến y đã tàn phai theo năm tháng.

- Alpha Ngọc Trân -

Nhớ Hoài Tháng Tư Xưa

*Cũng chỉ vì tôi là người trong cuộc,
Nên nhớ hoài ngày cuối tháng Tư xưa,
Ngày đau thương đã tràn ngập cõi bờ!
Ngày lương súng ngày uất hờn sông núi!*

*Ngày đất nước đã gom về một mối,
Mối ngục tù mối mất hết tự do!
Ngày nước tôi đã bị lợn cộng nô,
Lợn tất cả những gì cao quý nhất.*

*Ngày liết hao gia đình nuôi uất hận!
Người tha hương người tù ngục rừng sâu!
Bao tháng Tư đất nước vẫn một màu,
Màu u ám đang phủ trùm khắp lối!*

*Dân tộc tôi vẫn sống trong tăm tối!
Vẫn còng lưng một nắng với hai sương,
Vẫn quanh năm chông chửi với tai ương!
Bị dày dạn bởi cường hào kiêu mới.*

*Chúng chiếm đất của dân oan vô tội!
Chúng cam tâm dâng hiến đất cho Tàu,
Cấm dân mình hầy tỏ nỗi ơn sâu.
Với chiến sĩ bỏ mình vì tổ quốc.*

*Cũng chỉ vì tôi là người trong cuộc,
Nhớ mùa hè đỏ lửa tháng Tư xưa.
Quảng trị quân ta anh dũng dựng cờ.
Trận An Lộc, Kon tum ghi chiến tích.*

*Tôi vẫn nhớ những tướng quân bách chiến.
Tháng Tư đen về họ đã cùng nhau.
Chết theo thành chí quyết chẳng chịu đầu!
Tên tuổi mãi như những vì sao sáng.*

*Những tháng Tư qua dần theo năm tháng,
Tôi còn đây lòng thẹn với non sông.
Nỗi đau xưa vẫn nung nấu trong lòng.
Vẫn nhớ mãi vì tôi người trong cuộc.*

- Alpha Ngọc Trân -

Nhớ Bạn

(Nhớ Phạm Văn Hùng (61-68) Khóa 4/68
Pháo Binh Sư Đoàn 25 B.B từ trận tháng 4/70)

Vừa đóng quân nơi vùng hòa tuyến,
Nghe tin mày chết trận Tây Ninh,
Tao thấy lệ trào trên khóe mắt,
Cát thương mày số phận mong manh.

Nhớ lại ngày xưa mình đi học
Chung trường chung lớp mình có nhau
Mày tính hiền khô như con gái
Ai ngờ cũng có được tình đầu.

Trong lớp mình thường hay mơ mộng
Suốt ngày cứ nói chuyện quê hương
Mày thương hương lúa miền quê mẹ
Áp ú trong lòng mộng gió sương.

Vừa xong trung học mày đi lính
Bỏ lại sau lưng một cuộc tình
Mày nói tao đi vì đất nước
Giữ cho quê mẹ bớt điêu linh.

Rồi có những lần mày về phép
Bạn tao vẫn mặc áo thư sinh
Nghe mày kể chuyện đời quân ngũ
Bảo vệ làng thôn sống yên bình.

*Đông một thời gian cũng khá lâu
Nghe mày đánh trận tận đầu đầu
Đambe, Krek nghe xa xa
Hậu Nghĩa, Tây Ninh đến Gò Dầu.*

*Rồi đến lượt tao cũng bước đi
Lên đường ra mãi chốn biên thùy
Xếp áo thư sinh mang áo trận
Vì thương quê mẹ có tiếc chi.*

*Tao đi chiến đấu chẳng bao lâu
Tin mày ngã gục nơi tuyến đầu
Riêng tao phận nước đành thua cuộc
Hận này nhớ mãi tháng Tư đau!*

*Bây giờ xú lạ kiếp tha hương!
Vẫn nhớ ngày xưa dưới mái trường
Nhớ những bạn bè thời thơ ấu
Nhiều thằng đã chết cho quê hương!*

*Hôm nay về lại thăm trường cũ
Thắp nén hương lòng nhớ bạn xưa
Sân trường hoa phượng đường như khác
Nhớ đến bạn xưa mấy cho vừa.*

Alpha Ngọc Trân

Những Giáng Sinh Trong Tủ

Đêm mừng chúa Giáng sinh trong rừng vắng!
 Cùng bạn từ lạnh lẽo giữa đêm thâu!
 Chung quanh ta không một tiếng kinh cầu,
 Lòng chợt nhớ những giáng sinh năm cũ

Quê mẹ ơi giờ đã không còn nữa!
 Những năm xưa nơi gác giặc tiền đồn,
 Mừng Giáng sinh tay súng giữ quê hương,
 Cho đêm lạnh dân đón mừng thánh lễ.

Đêm hôm nay nơi rừng sâu quanh quẽ!
 Thân từ dày nào biết sẽ ra sao?
 Giáng sinh luôn bao tiếc nuôi nghẹn ngào!
 Ngồi lạnh lẽo co ro quanh bếp lửa.

Đêm mừng Chúa lên tro tàn bếp lửa,
 Bạn vô thần cảm cầu nguyện nửa đêm,
 Các bạn tôi ngoan đạo vẫn âm thầm,
 Đêm mừng Chúa vẫn cầu kinh khe khẽ.

Bao Giáng sinh luôn trong đêm thánh lễ!
 Nhìn không gian lấp lánh những vì sao,
 Vinh danh người ở giữa chốn trời cao,
 Cho nhân thế bình an người tâm thiện.

Dù ngoại đạo con tin người hiện diện.

Alpha Ngọc Trân

Xuân Trong Tủ

*Sáng sớm đi lao động,
Trong rừng cây lá đầy.
Cùng bạn từ cất bước.
Xuân về nào ai hay?*

*Trời lành lạnh ban mai.
Rừng thắm sương xuống đầy
Chợt thấy Mai vàng nở.
Mới liết xuân về đây.*

*Hái một nhánh hoa mai,
Nhe nâng cánh hoa gầy,
Nhớ thời oanh liệc cũ.
Mai cài cổ áo ai!*

*Giờ đây bạn cùng ta,
Trong lòng nghe xót xa.
Nhìn hoa lòng thôn thức
Nhớ những mùa xuân qua.*

*Bây giờ bên rừng vắng,
Khe khe hát khúc ca,
Mẹ ơi bao xuân đến,
Con vẫn mãi xa nhà!*

*Hôm nay xuân về đây,
Trên những nhánh mai gầy,
Nhưng lòng ta đã chết!
Những mùa xuân từ đây!*

Alpha Ngọc Trân

Giáng Sinh Trong Nỗi Nhớ

Ta lại đón Giáng sinh trong nỗi nhớ,
 Nhớ thật nhiều quê mẹ Giáng sinh xưa.
 Lễ nửa đêm vui liết mây cho vừa,
 Mình nhẹ bước bên nhau đêm lễ hội.

Ngước mắt nhìn trời sao em khẽ nói,
 Ước mong mình mãi mãi được bên nhau.
 Nên từng đêm em vẫn mãi nguyện cầu,
 Giáng sinh tới bình yên cho sông núi.

Về thăm em anh lại đi rất vội,
 Đời chinh nhân vui chẳng được bao lâu!
 Lặng nhìn em với ánh mắt u sầu!
 Thương biết mấy em tôi trong ly loạn!

Đời lính chiến ngược xuôi theo quân lệnh,
 Giáng sinh về vẫn nhớ Giáng sinh xưa,
 Nhìn hòa châu thương biết mấy cho vừa,
 Ôm thép súng nguyện cầu cho đất nước.

Để bây giờ nổi trôi theo vận nước!
 Không gặp nhau giờ đã quá nửa đời!
 Giáng sinh về nỗi nhớ vẫn không nguôi!
 Nơi xứ lạ nhìn tuyết rơi lặng lẽ!

Đêm Giáng sinh mừng chúa nơi trần thế,
 Một mình luôn nhớ mãi thuở xa xưa.
 Người nơi đâu có nhớ kỷ niệm xưa?
 Những ước nguyện đêm Giáng sinh năm cũ?

Alpha Ngọc Trân

Đón Giao Thừa

*Từ lịch cuối năm vừa gõ xuống,
Bâng khuâng ta lại đón giao thừa,
Bồn bề hiu quanh đêm trừ tịch.
Trông về quê mẹ nhớ xuân xưa !!!!*

*Đêm lạnh mùa đông trên xít lạ,
Lạnh lùng hương khói cúng ông bà.
Giao thừa chẳng thấy vang tiếng pháo,
Bao mùa xuân đến vẫn xa nhà.*

*Ly rượu mừng xuân uống nhạt môi!
Đón xuân ngồi nhớ lại một thời,
Ấp ủ trong tim bao kỷ niệm,
Theo mãi trong ta suốt cuộc đời.*

Alpha Ngọc Trân

Mừng Giáng Sinh

*Mừng giáng sinh trong mùa đông băng giá,
Nơi xứ người rộn rã khúc nhạc vui,
Khắp mọi nơi đang mừng chúa ra đời,
Sao ta thấy lòng mình đang trống vắng!*

*Đêm mừng lễ cô đơn trong phòng vắng!
Đón giáng sinh sao nhớ mãi quê nhà,
Lòng luôn thương số phận của dân ta!
Vẫn sống mãi trong ngục tù chủ nghĩa!*

*Nám đạo xa không được mừng thánh lễ!
Bên giáo đường bị phá hoại tan hoang!
Bởi nhóm người đại diện bọn sài lang,
Đã đánh đập những giáo dân vô tội.*

*Đêm mừng chúa khắp nơi trên thế giới,
Họ tung lừng lễ hội mừng giáng sinh,
Còn riêng ta trong bóng tối một mình,
Xin cầu nguyện quê mình qua khổ nạn.*

Alpha Ngọc Trân

Nhớ Đà Lạt

Nhớ Đà Lạt phố mù sương
Những cơn mưa bụi vấn vương chân người
Đường lên dốc nhỏ chơi vơi
Nhớ đêm thúi tạ tạ ngồi bên nhau.

Ka xa vọng tiếng kinh cầu
Mắt em chợt sáng như sao trên trời
Ngập ngừng hôn nhẹ bờ môi
Nụ hôn đầu thấy chơi vơi trong lòng.

Đà Lạt ơi! Nhớ má hồng
Nhớ ngày em bước theo chồng sang ngang!
Cho tim ta hồng vỡ tan
Như trăm thác đổ theo hàng lệ rơi!

Để rồi từ dạo xa người
Vẫy tay từ liệt núi đồi sau lưng
Hàng thông đưa tiễn ueng ueng
Ka Đà Lạt với muôn vàn xót xa.

Thời gian tưởng đã nguôi ngoa
Nhưng sao vẫn mãi trong ta nỗi buồn.

Alpha Ngọc Trân

